

... de fills

No va arribant el moment de dir-nos aquesta política més íntima, aquests avatars del cos?

No és un presentiment, és un sentiment des del més profund.

Un plor silenciós em travessa per dins. No és de tristesa ni de pena, és d'amor que ploro. És un bon plorar.

... aquest dolor de la carn.

M'explica el meu fill que li han tret de la llibreta 15€, que no sap per què. Entro a Internet, tenim compte en el mateix banc. A la seva mare i a mi no ens han tret res. Truco i pregunto: per què a nosaltres no? Perquè vostès cobren nòmina o pensió. Llavors, per què a ell sí aquesta nova comissió? Ser pobre té penalització, al banc li surt car, escombrem els indesitjables. És el que jo escolto. Política de l'empresa, em contesten. Fills de puta, penso, i penjo.

... aquest amor de la carn.

Jo sóc andalús, res d'especial, vaig néixer allà. Els meus pares van emigrar a Barcelona amb quatre cadires i tres fills esquifits, buscant una vida millor. El meu fill és català i alegre i bo i... què us explicaré! Ell es busca la vida, com tants altres. Aquesta tardor va anar a la verema del Rosselló, aquest lloc tan andalús. Uns dies abans de marxar va venir a visitar-nos. Em va dir, tu no tenies una cançó que parlava de la verema a França o alguna cosa així? Li vaig posar el disc, Carlos Cano: *Viva la gracia*. L'escoltem. A ell se li dibuixa un somriure, a mi... una estranya barreja de sensacions em travessen les entranyes. El cercle es va tancant.

... aquesta alegria de la carn.

Al meu fill li agrada xiular. Des del portal se sent el xiulet quan ve a veure'ns, i us puc assegurar que el cos se m'omple d'una alegria indescriptible. Són coses petites, ho sé, però no us passen coses semblants?

Un cop a casa conversem, riem, ens diem que cal preparar-nos (no per si vénen mal dades, que ja estan aquí) el cos i la ment, enfortir-nos, buscar l'alegria entre tanta podridura, resistir, no rendir-nos. Ells, tots els ells, estan armats i vénen per nosaltres, per tots els nosaltres. Els seus rostres, els seus ulls... es perden en un calidoscopi sense fi, però els seus peus són de vidre, si sabem trobar-los.

Viure ha de ser la nostra venjança.

Un reflux àcid i greixós m'ennuega la gola.

Jo també vull «escopir a la closca pelada dels cretins» (Papasseit), que volen apagar l'alegre xiulet del meu fill, dels nostres fills.

Dedicat a totes aquelles i aquells que, com jo, vam tenir fills i filles, clausurada la transició, en aquell decorat de cartró pedra, d'aigües blau turquesa i platges de sorra blanca. A aquells que els explicàvem el final de la història amb la nevera plena mentre corríem a comprar el gelat més car. Ara que sabem que la història no ha acabat, ara que la platja s'ha convertit en un desert de sorres movedisses, ara que veiem com un món s'enfonsa i s'obre la possibilitat de construir alguna cosa millor, o pitjor..., potser ens quedi decidir en quin costat ens situem aquesta vegada.